

Arrest

nr. 250 838 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Pascal VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggedrijving (bijlage 11) van 25 februari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat Pascal VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2021 komt de verzoekende partij vanuit Dubai aan op de luchthaven van Zaventem. Diezelfde dag wordt beslist tot terugdrijving van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 25/2/2021 om 18.59 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende, de heer / mevrouw :

naam F. U. voornaam H.

geboren op 09.08.1967 te Maggokamma geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Pakistan wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer xxxxxxx

afgegeven te Sialkot op : 16/12/2015

afkomstig uit Dubai met Emirates (EK183), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een verblijfsvergunning maar werd op 20/10/2020 van ambtswege afgevoerd. Betrokkene heeft het Schengen-gebied verlaten op 18/4/2019. Betrokkene heeft langer dan een jaar het grondgebied verlaten. Hij is niet in het bezit van een visum.

(..)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene zegt voor zaken naar België te zijn gekomen. Hij kan enkel meedelen dat hij eten en drinken in Virton wil aankopen. Betrokkene kan geen zakelijke documenten voorleggen.

(..)

X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing: Ministerieel Besluit van 26.01.2021 houdende wijziging van het Ministerieel Besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Betrokkene kan niet aantonen dat het hier om een essentiële reis gaat.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Le requérant prend un moyen unique pris de :

- *La violation des articles 19 et 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après loi du 15.12.1980) ;*
- *La violation des article 39 et 40 l'Arrêté royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après l'AR du 08.10.1981) ;*
- *la violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, des devoirs de prudence et de minutie ainsi que du principe audi alteram partem ;*

En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, l'entrée en Belgique est refusée au requérant au motif que celui-ci s'est absenté plus d'un an du territoire ;

Alors que,

L'article 40 de l'AR du 08.10.1981 prévoit que :

« L'étranger qui, conformément aux dispositions de l'article 39, § 2, 3, 4 et 5, a informé l'administration communale du lieu de sa résidence de son intention de quitter le pays et d'y revenir et qui, pour des circonstances indépendantes de sa volonté, n'a pas été en mesure de rentrer dans le pays dans les délais prévus, peut être replacé dans sa situation antérieure par décision du (Ministre) ou de son délégué »

La partie adverse n'a pas permis au requérant de faire valoir utilement ses observations quant à la question de savoir s'il se trouvait dans cette situation particulière ;

Si le dossier administratif contient certes un document de la police fédérale qui contient un retranscrit de déclarations qui seraient celles du requérant, force est de constater que, d'une part, le requérant a été entendu en anglais, langue dont il ne parle et ne comprend que les rudiments (le document de la police fédérale contenant les déclarations du requérant confirme qu'il parle anglais de manière médiocre (« matig »)) et que, d'autre part, ce qui est avancé comme étant les déclarations du requérant n'ont pas été relues et signées par l'intéressé ;

Or, s'il avait été entendu dans sa langue et interrogé spécifiquement sur la réunion dans son chef des conditions figurant à l'article 40 de l'AR du 08.10.1981, le requérant aurait exposé que, le 24.11.2019, il a été victime d'une attaque à main armée dans le magasin de son fils, à Daska (Pakistan), attaque au cours de laquelle il s'est fait dérober, entre autres, ses documents d'identité (carte d'identité nationale pakistanaise et passeport national pakistanaise) ; que suite à ces événement, plainte a été déposée à la police (pièce 3) ; qu'il a entrepris les démarches en vue de se voir délivrer un nouveau passeport, mais que ces démarches ont été interrompues par la crise sanitaire qui a causé la fermeture de toutes les administrations au Pakistan durant plusieurs mois ; qu'il s'est enfin vu délivrer son nouveau passeport le 16.10.2020 ; qu'entre temps, son passeport dérobé a été retrouvé par la police et lui a été restitué courant septembre 2020 ; que ce passeport, dont la validité expirait le 14.12.2020, le lui permettait cependant plus de gagner la Belgique, d'une part parce qu'il avait entretemps introduit une demande de délivrance d'un nouveau passeport et d'autre part – et en tout état de cause – dès lors le requérant avait été informé de ce qu'un passeport valable 6 mois au moins à compter de la date de départ était exigé ;

Il est indéniable qu'il s'agit là d'explications de nature à justifier qu'il soit considéré comme s'étant trouvé dans l'impossibilité de revenir en Belgique « pour des circonstances indépendante de sa volonté » tel que prévu à l'article 40 de l'AR du 08.10.1981 ou, à tout le moins, justifiant que le requérant soit autorisé à entrer en Belgique et mis en possession d'une Annexe 15 dans l'attente d'une décision quant à l'existence de telle circonstances, suivant la procédure prévue à la disposition précitée ; cette période d'attente aurait notamment permis au requérant d'apporter davantage de preuves de ses dires, et à la partie adverse de statuer en parfaite connaissance de cause ;

Il en découle une violation du principe audi alteram partem dès lors que

- *la décision entreprise fait incontestablement grief au requérant, qui se voit privé du droit de rentrer en Belgique où il dispose d'un droit de séjour illimité, ou à tout le moins de la possibilité de rapporter, dans des conditions qui ne sont pas celles particulières de l'extrême urgence, toutes les preuves de ce qu'il n'avait pas été en mesure de revenir en Belgique endéans le délai légal d'un an, pour des raisons indépendantes de sa volonté,*

- *le requérant n'a pas été valablement entendu (dans une langue qu'il comprend, avec déclarations consignées dans un procès-verbal relu et signé par lui) quant à la décision de refoulement que la partie adverse envisageait d'adopter (ce dont il n'apparaît pas qu'il ait d'ailleurs été informé au préalable) et, plus spécifiquement, sur l'existence éventuelle de circonstances indépendantes de sa volonté l'ayant empêché de revenir en Belgique endéans le délai d'un an contenu à l'article 19 de la loi du 15.12.1980, et*

- *il est indéniable que ces déclarations étaient de nature à influencer sur la décision de refoulement adoptée dès lors qu'elles auraient pu amener la partie adverse à constater que le requérant pouvait effectivement se prévaloir de circonstances indépendantes de sa volonté l'ayant privé de la possibilité de revenir en Belgique dans les délais légaux, ou que ces déclarations méritaient un examen plus approfondi de la question, suivant la procédure prévue à l'article 40 de l'AR du 08.10.1981 ;*

Notons de surcroît que la violation du droit d'être entendu découle également du constat que, quelles qu'aient été les déclarations du requérant, la partie adverse ne s'est manifestement pas souciée de les recueillir, le dossier administratif ne comportant aucune preuve de ce que le document de la police fédérale précitée, contenant ce qui est avancé comme étant les explications du requérant, ait été communiqué à la partie adverse avant que ne soit adoptée la décision entreprise (il apparaît au contraire que ce document fut nécessairement transmis ultérieurement à la notification de cette décision puisqu'il y est fait mention de cette notification en p.14) ;

La décision entreprise est également prise en violation des devoirs de prudence et de minutie qui s'impose à l'administration dans le cadre de son action, et en vertu desquels « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713, 12 décembre 2012) ; »

2.3. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk te preciseren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Louter stellen dat de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn voldoet hieraan niet en het enig middel is dan ook in de aangegeven mate op het eerste gezicht onontvankelijk.

2.4. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing worden op het eerste gezicht duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen opgenomen die de bestreden beslissing schragen. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent nu zij deze inhoudelijk bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat verzoekende partij, van Pakistaanse nationaliteit, zich aan de grens aangeboden heeft in bezit van haar Pakistaans paspoort en Belgische verblijfsvergunning maar dat zij op 20 oktober 2020 van ambtswege werd afgevoerd en zij op 18 april 2019 het Belgische grondgebied heeft verlaten. Verzoekende partij is aldus langer dan een jaar afwezig geweest.

Zoals de verzoekende partij blijkens het verzoekschrift ook begrepen heeft, steunt de verwerende partij zich op de bepalingen inzake het recht op terugkeer.

Conform artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet heeft *“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, (...) gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”*

Wat betreft de vreemdeling die langer dan een jaar afwezig is geweest, stelt artikel 19, §2 van de vreemdelingenwet: *“§ 2 De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk*

afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

Artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit) luidt: *“Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.”*

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit luidt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;*
- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.*

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 40 van het vreemdelingenbesluit luidt verder:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

2.7. Verzoekende partij betwist niet dat zij op 18 april 2019 België verlaten heeft en pas is teruggekeerd op 25 februari 2021, aldus meer dan een jaar en tien maanden later.

Het betoog van verzoekende partij dat zij wegens overmacht verhinderd was om binnen het jaar terug te keren kan op het eerste gezicht niet overtuigen. Immers stelt verzoekende partij dat haar Pakistaanse identiteitskaart en paspoort in Pakistan gestolen werden op 24 november 2019 en dat omwille van de covid-crisis het tot 16 oktober 2020 heeft geduurd vooraleer de Pakistaanse autoriteiten haar een nieuw paspoort hebben afgeleverd. Ondertussen was haar oud paspoort teruggevonden door de politie en haar terugbezorgd in september 2020, maar dit kon zij niet meer gebruiken nu de geldigheid ervan verviel op 14 december 2020 en een geldigheidsduur van minimum zes maanden vereist is om daarmee te kunnen reizen. De Raad stelt aldus vast dat, voor zover het verhaal van verzoekende partij voor waar kan aangenomen worden inzake de diefstal van haar paspoort – het desbetreffend stuk 3 dat verzoekende partij voegt stelt immers slechts dat haar origineel CNIC (computerized national identity card) en andere noodzakelijke documenten werden gestolen maar daaruit blijkt niet dat ook haar paspoort werd gestolen – verzoekende partij hoegenaamd niet kan overtuigen dat de Pakistaanse autoriteiten er dermate lang zouden over doen om haar een nieuw paspoort te bezorgen. Uit niets blijkt dat de sanitaire crisis ertoe geleid heeft dat de Pakistaanse overheidsdiensten gedurende dergelijk lange periode geen paspoorten meer afleverden aan hun onderdanen. De Raad volgt op het eerste gezicht de verwerende partij waar deze in de nota met opmerkingen stelt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij wegens overmacht verhinderd was om binnen het jaar terug te keren naar België omdat zij aan geen nieuw paspoort geraakte. Op het eerste gezicht maakt verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met miskenning van artikel 40 van het vreemdelingenbesluit de toegang tot het Rijk aan verzoekende partij geweigerd heeft. Verzoekende partij maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden heeft geoordeeld dat verzoekende partij geen recht op terugkeer heeft. Het staat verzoekende partij daarnaast nog steeds vrij een aanvraag om machtiging tot terugkeer aan te vragen bij de verwerende partij vanuit het herkomstland.

Verzoekende partij betoogt voorts wel dat zij niet in staat werd gesteld om aan de grenspolitie uit te leggen dat haar paspoort gestolen was en dat dat de reden was van haar laattijdig terugkeren, maar, naast het feit dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat dit een overmachtssituatie uitmaakte zoals ook de verwerende partij vaststelt in de nota met opmerkingen, blijkt uit het gehoorverslag geenszins dat verzoekende partij niet bij machte was dit mee te delen aan de grenspolitie. Hoewel uit het gehoorverslag inderdaad blijkt dat verzoekende partij zich uitdrukte in het Engels en dit als “*matig*” werd beschouwd, kon verzoekende partij wel duidelijk vertellen wat zij kwam doen in België, dat zij slechts de intentie had om hier twee weken te verblijven in het kader van aankopen van eten en drinken en dat zij in Pakistan woont en daar een zelfstandige activiteit uitoefent. Verzoekende partij bleek, ondanks haar “*matige*” kennis van het Engels toch in staat duidelijke verklaringen af te leggen inzake de redenen van haar komst naar België. Verzoekende partij betwist thans wel gezegd te hebben dat zij voor maar twee weken naar België kwam in het kader van aankopen, maar de Raad ziet niet in op welke gronden de grenspolitie dergelijke verklaringen zou noteren indien ze niet van verzoekende partij afkomstig zijn, temeer verzoekende partij niet betwist gesteld te hebben dat zij in Pakistan woont en aldaar een zelfstandige activiteit uit te oefenen, wat eerder bevestigt dat zij geen lang verblijf beoogde in België. Er kan derhalve aangenomen worden dat verzoekende partij ook bij machte was uit te leggen waarom zij pas een jaar en tien maanden later terugkeerde naar België. Uit de verklaringen van verzoekende partij komt evenwel eerder naar voren dat verzoekende partij weinig of geen belangen heeft in België, en dat dit de werkelijke reden is waarom zij niet eerder terugkeerde naar België, niet omdat de diefstal van haar paspoort haar hiertoe verhinderde wat, zoals hoger al werd aangegeven, op het eerste gezicht niet aannemelijk wordt gemaakt.

Nu verzoekende partij langer dan een jaar afwezig is geweest moet zij conform artikel 39, §3, 1° van het vreemdelingenbesluit ondermeer – om het recht op terugkeer te genieten – voor haar vertrek bewezen hebben dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kennis hebben gegeven van haar voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Verzoekende partij heeft aan deze voorwaarde niet voldaan louter omdat haar op 15 april 2019 een attest van vertrek werd afgeleverd conform het model bijlage 18. Immers wordt in dit attest duidelijk verwezen naar het feit dat dit afgeleverd wordt in toepassing van artikel 39, §6 van het vreemdelingenbesluit en dat de verzoekende partij er van op de hoogte wordt gebracht dat zij gedurende een jaar recht op terugkeer heeft of, indien de afwezigheid langer dan een jaar duurt, zij recht op terugkeer heeft onder de voorwaarden van artikel 39, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij diende aldus wel degelijk voor haar vertrek bijkomend te bewijzen dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt. Uit niets blijkt evenwel dat verzoekende partij voor haar vertrek bewezen heeft dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 17 april 2019 haar Belgische bankrekeningen heeft afgesloten alsook dat zij vanaf 31 maart 2019 haar activiteiten als zelfstandige heeft stopgezet. Verzoekende partij maakt op het eerste gezicht dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat haar hoofdbelangen zich in België situeren, temeer nu uit het stuk 3 dat zij gevoegd heeft blijkt dat zij verklaarde in Pakistan een voedingswinkel uit te baten (“*I am running a groceries store (..) near (..) Daska*”) en uit haar verklaringen ten aanzien van de grenspolitie ook blijkt dat zij stelde in Pakistan te wonen en daar een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Verder verklaarde verzoekende partij geen familie in België te hebben, doch wel een aantal vrienden, en dat zij van plan is twee weken in België te verblijven voor zaken, meer bepaald het aankopen van eten en drinken in Virton. Verzoekende partij overtuigt aldus niet dat zij – ondanks het feit dat zij meer dan een jaar en tien maanden geleden het Rijk heeft verlaten – bewezen heeft dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt en zij alsnog recht op terugkeer heeft.

2.8. De Raad van State oordeelde voorts ook dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden indien verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij met haar betoog geen schending van de hoorplicht op het eerste gezicht aannemelijk.

2.9. Voor zover verzoekende partij nog een schending ontwaart van artikel 8 EVRM met betrekking tot haar recht op privéleven, wijst de Raad erop dat – zoals uit de bespreking hoger is gebleken – verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig privéleven op het Belgische grondgebied op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt. Haar hoofdbelangen blijken zich te situeren in Pakistan, en niet in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Om die reden maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht ook geen schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

2.10. Het enig middel is op het eerste gezicht niet gegrond.

2.11. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER